

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 117/20
V Luxemburgu 24. septembra 2020

Rozsudok vo veci C-195/20 PPU
Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof/XC

Opatrenie obmedzujúce osobnú slobodu prijaté proti osobe, na ktorú bol vydaný prvý európsky zatykač (EZ) na základe predchádzajúcich skutkov odlišných od tých, ktoré boli dôvodom jej odovzdania na vykonanie druhého EZ, nie je v rozpore s právom EÚ, ak táto osoba dobrovoľne opustila členský štát, ktorý vydal prvý EZ

V tejto súvislosti musí dať súhlas vykonávajúci orgán členského štátu, ktorý odovzdal stíhanú osobu na základe druhého EZ

XC bol v Nemecku stíhaný v troch rôznych trestných konaniach. Po prvé 6. októbra 2011 bol odsúdený okresným súdom na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní jedného roka a deviatich mesiacov. Výkon tohto trestu bol podmiennečne odložený.

Po druhé v roku 2016 bolo proti XC v Nemecku začaté trestné stíhanie za skutky spáchané v Portugalsku. Keďže sa XC nachádzal v Portugalsku, Staatsanwaltschaft Hannover (Prokuratúra Hannover, Nemecko) vydala európsky zatykač (ďalej len „EZ“) na účely trestného stíhania za tieto činy. Portugalský vykonávajúci orgán povolil odovzdanie XC nemeckým súdnym orgánom. XC bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní jedného roka a troch mesiacov. Počas výkonu tohto trestu bol zrušený podmiennečný odklad výkonu trestu uloženého v roku 2011.

Dňa 22. augusta 2018 Staatsanwaltschaft Flensburg (Prokuratúra Flensburg, Nemecko) požiadala portugalský vykonávajúci orgán, aby upustil od uplatňovania zásady špeciality a dal súhlas s výkonom trestu uloženého v roku 2011. Podľa tejto zásady uvedenej v článku 27 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2002/584¹ odovzdaná osoba totiž nemôže byť v zásade stíhaná, odsúdená alebo inak pozbavená slobody pre iný trestný čin spáchaný pred jej odovzdaním ako pre ten, pre ktorý bola odovzdaná. Odsek 3 písm. g) toho istého článku však stanovuje, že zásada špeciality sa neuplatňuje, ak vykonávajúci súdny orgán, ktorý osobu odovzdal, dá svoj súhlas.

Keďže portugalský vykonávajúci súdny orgán neodpovedal, XC bol 31. augusta 2018 prepustený na slobodu. Dňa 18. septembra 2018 odcestoval do Holandska a neskôr do Talianska. Nasledujúci deň vydala Staatsanwaltschaft Flensburg (Prokuratúra Flensburg) na neho nový EZ na účely výkonu rozsudku zo 6. októbra 2011. XC bol na základe tohto EZ zadržaný v Taliansku. Taliansky vykonávajúci orgán dal súhlas na jeho odovzdanie nemeckým orgánom.

Po tretie 5. novembra 2018 Amtsgericht Braunschweig (Okresný súd Braunschweig, Nemecko) vydal zatykač na účely vyšetrovania tretej veci týkajúcej sa XC, ktorá sa vzťahovala na skutky spáchané v Portugalsku v roku 2005 (ďalej len „zatykač z 5. novembra 2018“). V decembri 2018 Staatsanwaltschaft Braunschweig (Prokuratúra Braunschweig, Nemecko) požiadala taliansky vykonávajúci orgán, aby tiež súhlasil so stíhaním XC za tieto skutky. Daný orgán dal svoj súhlas s touto žiadosťou.

XC bol umiestnený do vyšetrovacej väzby v Nemecku od 23. júla 2019 do 11. februára 2020 na základe vnútroštátneho zatykača. Počas tohto obdobia bol XC rozsudkom zo 16. decembra 2019

¹ Rámcové rozhodnutie Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, 2002, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34), zmenené rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009 (Ú. v. EÚ L 81, 2009, s. 24) (ďalej len „rámcové rozhodnutie 2002/584“).

odsúdený za skutky spáchané v Portugalsku v roku 2005 na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní sedem rokov, v ktorom sa zohľadnil aj rozsudok zo 6. októbra 2011.

XC podal proti rozsudku zo 16. decembra 2019 opravný prostriedok „Revision“ na vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, konkrétne na Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko), pričom sa odvolával najmä na zásadu špeciality stanovenú v rámcovom rozhodnutí 2002/584. V podstate tvrdil, že keďže portugalský vykonávajúci orgán nedal súhlas so stíhaním za skutky spáchané v Portugalsku v roku 2005, nemecké orgány neboli oprávnené ho stíhať. Vzhľadom na toto tvrdenie sa vnútroštátny súd pýta, či zatykač z 5. novembra 2018 môže byť naďalej platný, alebo ho treba zrušiť.

Súdny dvor svojím rozsudkom z 24. septembra 2020, vydaným v rámci naliehavého prejudiciálneho konania, rozhodol, že článok 27 ods. 2 a 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa má vykladať v tom zmysle, že zásada špeciality uvedená v odseku 2 tohto článku nebráni opatreniu obmedzujúcemu osobnú slobodu, ktoré bolo prijaté proti osobe, na ktorú bol vydaný prvý európsky zatykač, z dôvodu iných skutkov než tých, ktoré predstavovali dôvod jej odovzdania na základe výkonu tohto zatykača a ktoré predchádzali týmto skutkom, ak dotknutá osoba dobrovoľne opustila územie členského štátu, ktorý vydal prvý EZ, a bola na toto územie odovzdaná na základe druhého EZ vydaného po jej odchode na účely výkonu trestu odňatia slobody, pokiaľ podľa tohto druhého EZ orgán vykonávajúci tento druhý zatykač dal svoj súhlas s rozšírením trestného stíhania na skutky, ktoré viedli k tomuto opatreniu obmedzujúcemu osobnú slobodu.

V tejto súvislosti Súdny dvor poznamenal, že z doslovného výkladu článku 27 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2002/584 vyplýva, že zásada špeciality v ňom stanovená je úzko spojená s odovzdaním vyplývajúcim z vykonania konkrétneho EZ, keďže znenie tohto ustanovenia odkazuje na „odovzdanie“ v jednotnom čísle. Takýto výklad je podporený kontextuálnym výkladom uvedeného ustanovenia vzhľadom na to, že z iných ustanovení rámcového rozhodnutia 2002/584² tiež vyplýva, že zásada špeciality je spojená s výkonom konkrétneho EZ. Za týchto podmienok by požiadavka, aby bol súhlas v zmysle článku 27 ods. 3 písm. g) rámcového rozhodnutia 2002/584 daný tak vykonávajúcim súdnym orgánom prvého EZ, ako aj vykonávajúcim súdnym orgánom druhého EZ, bránila účinnosti postupu odovzdávania, čím by sa ohrozil cieľ sledovaný rámcovým rozhodnutím 2002/584, ktorým je zjednodušenie a zrýchlenie odovzdávania medzi súdnymi orgánmi členských štátov.

Preto vzhľadom na to, že v prejednávanej veci XC dobrovoľne opustil nemecké územie po tom, ako si odpykal v tomto členskom štáte trest, na ktorý bol odsúdený za skutky uvedené v prvom EZ, nie je už oprávnený odvolávať sa na zásadu špeciality vzťahujúcu sa na tento prvý EZ. Keďže v prejednávanej veci je jediným relevantným odovzdaním na posúdenie dodržania zásady špeciality odovzdanie na základe druhého EZ, súhlas vyžadovaný podľa článku 27 ods. 3 písm. g) rámcového rozhodnutia 2002/584 musí byť daný výlučne vykonávajúcim súdnym orgánom členského štátu, ktorý odovzdal stíhanú osobu na základe uvedeného EZ.

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

² Najmä článok 1 ods. 1, ktorý definuje EZ vzhľadom na špecifický cieľ sledovaný týmto rámcovým rozhodnutím, a článok 8 ods. 1, ktorý vyžaduje, že každý EZ musí spresňovať charakter a skutkovú podstatu trestných činov, ktorých sa týka, a opisovať okolnosti, za ktorých boli spáchané.